

תזרת אביגדור

לילדים

ע"פ שיחותיו של הגאון הרב אביגדור מילר זצ"ל
מאת: א. בן-עמי
איורים: מירי וינרב

פרשת ואתחנן תשפ"ב

זהירות!

אנו זקוקים לתרומות כדי לעמוד בביקוש הרב
נא לתרום בעין יפה

להנצחות: 076-599-4020

פרשת ואתחנן תשפ"ב זהירות!

"מוישי!" קרא דוד בעודו רץ אל עבר אחיו הגדול שנכנס זה עתה הביתה. "שמעת על התחרות החדשה של ראש העיר מקגיליקודי?"

"הצילו חיים עם מקגיליקודי?" שאל מוישי. "ראיתי היום מודעות עם הכיתוב הזה, מה העניין?"

"הו, זה מדהים!" אמר דוד בהתרגשות. "מקגיליקודי רוצה להשתמש בפלסטיק ממוחזר כדי לייצר ציוד רפואי עבור אנשים חולים. הוא מבקש מכל הילדים בעיר סנט לואיס לתרום כל דבר שעשוי מפלסטיק עבור הפרויקט הזה. והפרס שיוענק למשפחה שתתרום את כמות הפלסטיק הגדולה ביותר הוא מדהים! ראש העיר הצהיר שבכוונתו להסיר את מגבלת הגיל לקבלת רישיון נהיגה, ולהעניק לכל ילד במשפחה מגיל שמונה ומעלה רישיון נהיגה! אתה מסוגל לדמיין דבר כזה? שאני ואתה נוכל לנהוג???"

"אתה רציני?" אמר מוישי. "למה אנחנו מחכים? בוא נתחיל לאסוף!"

מיד החלו מוישי ודוד פרידמן להתרוצץ בביתם בחיפוש אחר כל דבר שעשוי מפלסטיק, ממנו אפשר להיפטר. חיילי המשחק הישנים של דוד, כמה רובי מים שבורים, צלחות חד פעמיות משומשות שהיו באשפה - הכל נכנס לתוך קופסת מקרר ענקית.

"זה היה הרבה עבודה," אמר מוישי, כשהוא נשען על הקופסה הגדושה, זמן מה לאחר מכן. "תראה כמה דברים מצאנו! אז איך אמורים להעביר את זה? אני חושב שיתכן וננצח!"

"היה כתוב במודעות שראש העיר מקגיליקודי בכבודו ובעצמו ייסע ברחבי השכונה היום בשעה 6:30 בערב כדי לאסוף את התרומות", אמר דוד.

"6:30???" קרא מוישי והביט בשעונו בבהלה. "עכשיו 6:25!"

מוישי הרים במהירות את הקופסה הגדולה בזרועותיו, זינק לעבר דלת הכניסה, וירד במדרגות אל המדרכה.

"מוישי!" קרא אבא, שבדיוק הגיע הביתה. "מסוכן מאוד לרוץ במורד המדרגות עם קופסה ענקית כזו. אתה לא יכול לראות לאן אתה הולך, ויכולת חס ושלום להפיל מישהו!"

אבא ומוישי קפצו לצלילי חריקת צמיגים, כשמכונית ספורט נוצצת החליקה מעבר לפינה. ראש העיר מקגיליקודי, שעמד בתוך המכונית, הכריז במלוא הגרון, "ילדים, מהרו והצילו חיים עם מקגיליקודי! המשאית תאסוף את הפלסטיק שלכם בעוד חמש דקות!", ואז המשיכה המכונית לדהור במורד הרחוב.

"אבל אבא," הסביר מוישי. "אנחנו עוזרים לראש העיר מקגיליקודי להציל חיים! אנחנו תורמים את כל הפלסטיק הזה עבור ייצור ציוד רפואי. ושמעת מה הוא אמר עכשיו - יש לנו רק חמש דקות!"

"להציל חיים?" אמר אבא. "האם לא ראית אותו הרגע? הוא רוצח!"

הקופסה נשמטה מידי של מוישי בהפתעה. "רוצח? איך אתה יכול להגיד את זה?"

"מוישי," אמר אבא. "ראית כיצד הוא נוסע בפזיזות ברחבי העיר, דוהר ומחליק לכל עבר? מישהו יכול להיהרג מזה, רחמנא ליצלן. ולהעניק רישיון נהיגה לילדים? אתה לא מבין כמה זה מסוכן?"

מוישי חשב על זה לרגע. הוא לא חשב על הדברים ככה. הוא פשוט היה נרגש מהמחשבה להוציא רישיון נהיגה בגיל 11, מכדי להבין שזה כנראה דבר מסוכן ביותר.

"נכון אבא, עכשיו אני מבין את מה שאתה אומר," אמר מוישי לאחר דקה. "אבל האם זה לא קיצוני מדי לקרוא לו 'רוצח'? גם אם הוא עושה דברים מסוכנים, הוא לא מנסה להרוג אנשים והוא בהחלט עוד לא הרג אף אחד."

"אה," אמר אבא. "אבל אתה יודע שבפרשת ערי המקלט התורה מדברת על אדם שלא התכוון להרוג מישהו, אלא היה מעורב בתאונה בשוגג, ועדיין התורה קוראת לו 'רוצח'. ולא רק זה, אלא שהרב אביגדור מילר אומר שבכל פעם שעושים משהו מסוכן שבו מישהו עלול חס ולשום להיהרג, אותו אדם עדיין נחשב לרוצח, גם אם אף אחד לא מת."

"אוי ויי," אמר מוישי והביט מטה בעצב על הצעצועים המונחים בקופסה שלמרגלותיו. "לא קלטתי את זה. עכשיו אני מרגיש נורא על כך שרצתי במדרגות עם הקופסה הזו. אני רוצח בדיוק כמו ראש העיר מקגיליקודי."

"מוישי," אמר אבא בחביבות, והניח את זרועו סביב כתפו של בנו. "אתה לא בדיוק כמו מקגיליקודי. ראשית, אתה כבר מרגיש רע לגבי מה שעשית, ואני בטוח שתזוהר לא לעשות זאת שוב. הדבר החשוב הוא להיזהר מכאן ולהבא, ולוודא תמיד שבכל מה שאתה עושה, אין סיכוי שמישהו ייפגע."

בדיוק אז נשמע קול חזק של התנגשות, ואבא ומוישי הרימו את מבטם כדי לראות מה שנראה כמו מכונית ספורט שהתנגשה זה עתה באוטובוס הסעות, במרחק מספר רחובות משם. דקה לאחר מכן כבר מילאו קולות הסירנות את האוויר, ומספר אמבולנסים שעטו לעבר מקום התאונה...

המשך יבוא...

שבת שלום ומבורך!

צידה לדרך

בטיחות עומדת בראש סדר העדיפויות של התורה. עלינו תמיד להיות זהירים במיוחד כדי לשמור על חיינו ועל חיי אחרים.